

Trouw - Theaterrecensie Alles in de Hens

# Keukentafelgezelligheid over een midlifecrisis



## Alles in de Hens



Of iemand een kopje koffie wil? Vingers vliegen de lucht in. Acteur-theatermaker Marcel Hensema schenkt bedrijvig bekertjes vol en merkt en passant op dat er nog wat lege stoelen in de zaal zijn. “Kom maar van boven”, roept hij naar het schellinkje: “Wel opschieten, over twee minuten is het te laat.”

De voorstelling ‘Alles in de Hens’ is nog niet begonnen of er hangt in de Groninger Stadsschouwburg al de knusse sfeer van bij iemand thuis. Keukentafelgezelligheid noemt Hensema dat. Daar is het prettiger op de praatstoel zitten dan in een chiquere woonkamer.

### **Ik ben toch nait gek!**

En Hensema heeft wat te vertellen. Over de midlifecrisis, die hem te pakken heeft gekregen. En hem vast niet als enige, meent hij, de zaal inkijkend. En wat je als Groninger dan met al dat gepieker en chagrijn moet? Als geboren en getogen Groninger weet Hensema hoe het daar gaat. Ben je er wat slechter aan toe, dan is het ‘Eemn deurbietn’ (even doorbijten) en gaat het goed ‘’t Kon minder’. Er een therapeut bij halen, zoals men in Amsterdam en elders doet? Ik ben toch nait gek!

Toch heeft Hensema eraan moeten geloven. Via een enkele sessie bij de zogeheten lifecoach neemt hij zijn publiek mee in pieken en dalen. Dramatisch of sentimenteel wordt het niet, eerder grappig, heel aandoenlijk vaak zelfs door ontmoetingen met mensen die er werkelijk slecht aan toe zijn.

Hensema geeft het publiek als terloops heel wat doordenkertjes mee om er de verbeelding op los te laten. Hij associeert naar hartelust langs de hoestende humeurigheid van zijn vader, de drankzucht van hond Pasja, de bezorgdheid van zijn vrouw, de bizarre (levens)verhalen van een caissière in de supermarkt.

## **Filmische aftiteling**

Reusachtige liveprojecties illustreren als terloops de schokkende ontdekking dat je verrimpelt en verschrompelt waar je bij staat. Tegelijk toont Hensema's vrolijk oplichtende gelaat even later dat alles zich weer ten goede kan keren, mooi begeleid door de bandoneon van Carel Kraayenhof.

Met teksten van Rik van den Bos en de regie van Ola Mafaalani is Alles in de Hens een ogenschijnlijk even luchtige als sympathieke - theaterconference geworden. Het knappe van Hensema is dat hij er met zijn kronkelende verhaallijn en doe-maar-gewoon-dan-doe-je-al-gek-genoug-présence stiekem een universeel tintje aan weet te geven. Tegelijk houdt hij het heel dicht bij zichzelf. Niet voor niets eindigt de voorstelling met een filmische aftiteling alsof we naar een documentaire hebben gekeken.